ATINGEREA

© EUGEN CADARU, Bucuresti, 2010

ATINGEREA
- o povestire de Eugen Cadaru -

Totul a început exact acum un an, într-o dimineată de luni. Era ora opt si ceva, eu eram in autobuz si ma indreptam, ca de obicei, spre serviciu, când am primit pe telefonul mobil un mesaj care mă anunța că “au mai rămas șapte zile”. Dacă aş fi fost un adolescent cu mintea infierbantata şi nu un om de aproape douăzeci şi opt de ani, poate că acel conținut eliptic şi tonul oarecum misterios al sms-ului m-ar fi făcut să mă gândesc la cine ştie ce chestie tare, vreo conspirație, a cărei țintă aş fi putut fi chiar eu.

Din fericire însă, trecusem deja de multisor de vârsta cu pricina, aşa că, pe moment, m-am gândit că nu poate fi altceva decât un alt anunț publicitar nesolicitat. Drept urmare, am butonat tastatura ca să şterg mesajul. Înainte de a apăsa tasta "delete" însă, mai mult intr-o doara, mi-am aruncat o privire la rubrica "expeditor" şi am avut surpriza să constat că acolo apărea numărul propriului meu telefon, cel pe care primisem mesajul. Mi-amintesc că am rămas surprins câteva momente si apoi m-a pufnit rasul. Cum naiba era sa-mi dau eu singur mesaj, si cu un asemenea continut, pe deasupra ? Dupa cateva momente m-am zis că, probabil, vreun amic mai priceput în ale tehnologiei - am cativa din astia - vrea să îmi joace o farsă. Probabil ca, daca te pricepi, nu este foarte dificil sa trimiti mesaje afişând o identitate falsă a expeditorului. In concluzie, am şters sms-ul cu pricina şi mi-am vazut in continuare de treaba.

Restul zilei a fost liniste si nu s-a mai intamplat nimic deosebit.

In ziua urmatoare, insa, marti, exact la aceeasi ora, la care eu ma gaseam tot in autobuz, ducandu-ma spre job-ul meu, mesajul s-a repetat. Textul era aproape identic cu cel din ziua precedenta si imi spunea că "au mai rămas şase zile". La rubrica "expeditor" apărea din nou acelasi număr,

© EUGEN CADARU, Bucuresti, 2010

adica propriul meu numar de telefon mobil. Mi-amintesc ca am ramas cateva clipe pe ganduri si, apoi, mai mult enervat decât amuzat, m-am gandit sa dau un mesaj de “reply”, sa vad ce se intampla. Am trimis mesajul şi am asteptat să văd dacă acesta chiar intră pe mobilul meu. Spre surprinderea mea, după câteva secunde, am auzit din nou bip-ul telefonului. Mesajul meu de „reply” era în „inbox”. Nu mai intelegeam nimic. Am rămas nemişcat câteva clipe, neştiind ce să cred şi apoi, nervos, am şters şi cel de al doilea mesaj precum si propriul meu mesaj de „reply”.

In general sunt un om cu simtul umorului dar, totusi, nu ma dau in vant dupa farse, mai ales daca chiar eu sunt subiectul lor. In fine, cum martea este, de obicei, prima din cele doua zile foarte productive ale saptamanii si cum aveam destule de facut, mi-am luat gandul de la acele sms-uri si, cand am ajuns la serviciu, mi-am continuat activitățile obisnuite fără să mă mai intreb cine ar fi putut fi autorul „glumelor de dimineata”, cum imi venise sa le spun.

Totusi, trebuie să recunosc că, în dimineața următoare, la ora când ştiam că era posibil să apară din nou mesajul acela ciudat, desi ma tineam cu o mana de bara si eram intr-un echilibru destul de precar, in autobuzul aflat in miscare, nu m-am putut abține să nu privesc țintă ecranul telefonului mobil, sperând însă ca gluma sau ce-o fi fost, nu va continua.

Dar n-a fost aşa. Cu o precizie matematică de secundă, mesajul şi-a făcut din nou apariția la ora 08.30, anunțându-mă că mai ramasesera cinci zile. Mi-amintesc ca, atunci, am simțit pentru câteva momente cum îmi creşte pulsul. Cred că ma enervasem de-a binelea.

Am ajuns la serviciu si primul lucru pe care l-am facut a fost sa-mi intreb toti colegii dacă ei primiseră sms-uri publicitare cu numărătoare inversă. Dupa o jumatate de ora, cum nu primisem nici un raspuns pozitiv,

© EUGEN CADARU, Bucuresti, 2010

m-am lasat pagubas. Probabil ca prin birouri deja se faceau glume pe seama mea. Parca le si auzeam pe cele trei „gâşte” de la etajul doi al firmei comentand pe holuri, la o tigara: „Adrian, saracutu’, mai are doar cateva zile...Sa ne purtam frumos cu el, fetelor...”. Evident, o asemenea remarca nu putea fi urmata decat de o repriza de ras isteric.

Deşi eram deja destul de iritat, mi-am propus totuşi să nu mai dau nici un fel de atenție acestor mesaje care, in mod tot mai evident, nu puteau fi, până la urmă, decat o simplă farsă. Nu voiam să dau satisfacție cuiva care se amuza pe seama mea. Totusi, seara tarziu, cand am ajuns acasa, desi eram frant de oboseala si abia mai vedeam in fata ochilor dupa mai mult de douasprezece ore petrecute in fata calculatorului, nu m-am putut abtine sa nu fac un search pe Internet, sa vad daca nu exista totusi vreo campanie de awarness care sa aiba mesaje asemanatoare cu cele pe care le primisem eu. Speram din tot sufletul sa gasesc referinte la o campanie de marketing dusă exclusiv pe telefoanele consumatorilor. Am introdus cuvintele cheie pe cinci motoare de cautare, am parcurs cateva zeci de pagini web dar tot fara nici un rezultat. N-am gasit nimic care sa indice ca, in perioada aceea se desfasura vreo activitate promotionala cu asemenea continut. M-am culcat pe la doua noaptea si am dormit destul de agitat pana a doua zi, cand m-a trezit brusc bipait-ul telefonului.

Am deschis ochii si, timp de cateva secunde, n-am inteles ce se intampla. Eram destul de confuz. Pe mine, in fiecare dimineata, ma trezea alarma telefonului mobil, care suna mult si bine, pana s-o opresc. Acum fusese insa doar un bipait scurt. M-am uitat la ceasul de pe perete si, intr-o fractiune de secunda, s-a facut lumina in capul meu si am inteles totul. Era opt si jumatate. Din cauza oboselii, adormisem fara sa-mi activez alarma telefonului si, de aceea, acesta nu sunase la ora sapte, ca de obicei.

© EUGEN CADARU, Bucuresti, 2010

ATINGEREA
- o povestire de Eugen Cadaru -

Am sarit din pat direct in picioare. Eram in mare intarziere si asta nu era bine pentru ca seful meu de atunci nu prea stia de gluma si avea prostul obicei sa taie din salariu pentru fiecare sfert de ora intarziat. Inainte de a ma repezi la baie, am stat o clipa locului. Privirea mi se oprise pe telefonul mobil aflat pe birou. Bipait-ul acestuia ma trezise. M-am uitat inca o data pe ceasul de pe perete. Era 08.32. Oare ce putea fi, de ce bipaise telefonul meu cu doua minute mai devreme ? Am ramas cateva momente nemiscat, apoi m-am apropiat usurel si l-am luat de pe masa. Pe ecran scria „ati primit un mesaj”. Am mai stat cateva clipe nemiscat si apoi am apasat tasta OK. Era acelasi mesaj. Imi spunea ca mai ramasesera „doar patru zile”.

Doar patru zile,...doar patru zile...Imi venea sa urlu: „Patru zile pana la ce..., pentru Dumnezeu ?”.

Am plecat destul de buimac la serviciu, atat datorita nervozitatii pricinuite de toate acele mesaje care se tot repetau dar si datorita faptului ca eram in intarziere. Dupa o goana pe strazi si prin mijloacele de transport, am ajuns la job pe la zece. Seful m-a privit rece si mi-a spus pe un ton indiferent ca mi-a taiat o ora din salariu. Probabil ca se astepta sa ma scuz sau ceva asemanator. Mie insa, numai de asta nu-mi ardea. Nu mai puteam eu de ora pe care mi-o taiase el. Oricum, nu era decat un cretin cu apucaturi de robot mecanic, nici macar digital, ca aia digitali tot mai gandesc, cat de cat.

Pentru ca abandonasem ideea de a nu mă mai preocupa de acele mesaje ale mele – incredibil, va dati seama ?, intre timp devenisera „mesajele mele”, deja mi le asumasem, faceau parte din patrimoniul meu acum - am intrat in birou, am deschis radioul si am dat sonorul tare. Colegul m-a privit mirat. De obicei noi lucram in tacere, incercand sa nu ne distragem unul pe altul de la ceea ce aveam de facut. M-am incruntat un pic, i-am spus ca urmaresc un program care nu stiu cand se transmite si am dat

© EUGEN CADARU, Bucuresti, 2010

sonorul ceva mai incet. A ridicat din umeri, s-a intors cu spatele, si-a pus niste casti pe urechi si a continuat sa lucreze. M-am asezat si eu pe scaun. Ascultam radioul si tot ce-mi doream era doar sa aud un mesaj publicitar care sa spuna ca „au mai ramas 4 zile”. Am lasat radioul deschis toata ziua. Nu-mi dau seama daca am facut acest lucru numai ca sa aud eventuala transmitere a mesajului care ma interesa sau si pentru a avea permanent un zgomot in minte, ca sa nu-mi fuga gandurile spre o directie in care nu gaseam raspunsuri la ce mi se intampla. Cu toată determinarea mea, pe tot parcursul zilei nu am auzit nici un mesaj de tipul celui care ma interesa pe mine. Altfel spus, rezultat zero. Ba nu, de fapt un rezultat tot a existat. La sfarsitul zilei, seful cu apucaturi de robot mi-a spus ca avusesem in acea zi cel mai prost randament de cand ma angajasem in firma. M-a sfatuit sa ma adun, punandu-mi in vedere ca la poarta companiei bateau multi oameni care si-ar fi dorit job-ul meu. Avertismentul parea serios.

Urmatoarea zi a fost vineri, ultima zi de lucru a saptamanii. Din fericire, la firma la care lucrez, weekend-ul se respecta.

Dimineata, la ora 08.30 fix am primit din nou mesajul, de acum obisnuit, care imi spunea ca mai ramasesera „doar trei zile”. Am lucrat din nou cu radioul dat tare dar am reusit sa ma concentrez ceva mai bine. La sfarsitul programului n-am mai primit nici o observatie de la „Mr. Robot”.

Si asa a venit weekend-ul. Vineri seara, inainte sa ma culc, mi-am inchis telefonul. Nu aveam chef ca a doua zi sa fiu trezit la ora 08.30 dimineata. Deja eram absolut convins ca mesajul se va repeta cu o precizie matematică. Si chiar asa a fost. Sambata dimineata, cand m-am trezit, mi-am verificat telefonul si am vazut ca mesajul venise, in mod regulamentar aproape, la ora 08.30. Ma anunta, evident, ca mai ramaasesera „doar doua zile”. Privind mesajul acela lapidar, am ramas cateva minute bune pe

© EUGEN CADARU, Bucuresti, 2010

ganduri. Intorcând problema pe toate părțile, m-am întrebat dacă nu ar fi înțelept să îmi pun în ordine toate treburile. Mi-amintesc că asta a fost ultima idee care mi-a trecut prin minte atunci, inainte de a ma ridica de pe scaunul pe care stateam, adancit in gandurile alea fara noima. Efectiv m-am enervat pe mine că un asemenea gând mi-a trecut prin cap. Pentru restul zilei, mi-am impus sa nu ma mai gandesc la ceea ce ar putea sa insemne mesajele acelea pe care le tot primeam de o saptamana incontinuu.

Drept urmare, întreaga sambata mi-am petrecut-o cu tot felul de treburi administrative iar seara m-am dus cu niște prieteni într-un pub. Acolo, după toate aparențele, am facut un lucru oarecum neobisnuit pentru mine, adica am consumat o cantitate de bere mult peste capacitatea mea de asimilare. Mai precis, ca s-o spun pe sleau, „m-am facut muci” si am vomitat pe strada, la iesire. Nu stiu cum am ajuns acasa – am aflat ulterior ca m-au adus amicii cu care eram - , stiu doar ca am dormit neintors pana a doua zi la ora doua dupa-amiaza. Tot ce-mi amintesc din somnul acela este ca am avut niste vise ciudate. Niste aiureali. Dupa ce m-am trezit, mi-am verificat din nou telefonul care, intre timp, se oprise pentru ca i se terminase bateria. L-am incarcat fara graba si abia apoi l-am deschis. Mesajul era la locul lui, venise in acea dimineata, ca de obicei, la ora opt si treizeci de minute. Ce credeti ca imi spunea ? Ca mai aveam „o singura zi”, evident.

Restul zilei mi l-am petrecut uitandu-ma la televizor, incercand sa inving greata si durerea de cap si sperand ca o sa ma pun pe picioare ca sa pot merge a doua zi la serviciu. In rest, nu m-am mai gandit la nimic. Indiferenta pusese stapanire pe mine.

In dimineata celei de a 7-a zile, am plecat, ca de obicei, la serviciu. Era luni dimineata. Când am iesit din casa, un bipăit scurt al telefonului m-a anunțat că primisem un nou mesaj. Mi-am scos imediat telefonul din geantă,

© EUGEN CADARU, Bucuresti, 2010

am deschis folderul "messages" şi am citit conținutul ultimului sms intrat in casuta postala. Imi spunea că "mai sunt şase ore". Cum nu aveam nici un fel de program special si nimic altceva mai bun de facut, am pornit spre serviciu, incercand sa fiu cat mai calm cu putinta.

Primele ore de lucru au decurs absolut normal. Este adevărat că, din când în când, mai trăgeam cu coada ochiului la colegul de lângă mine întrebându-mă dacă ar fi trebuit să mă aştept la vreo surpriză din partea lui sau, eventual, din partea altor colegi. După o vreme, fiind adâncit în ceea ce aveam de facut, am auzit din nou bipăitul scurt al mobilului. Am luat telefonul în mână şi am deschis încet folderul de mesaje. Un nou sms îmi spunea că "au mai ramas doar trei ore". Am simțit cum inima începe să îmi bată un pic mai repede si am simtit nevoia sa beau ceva lichid si rece. Mi-am turnat niste apa intr-un pahar, am baut-o incet si apoi am continuat să lucrez. Cele saizeci de minute pana la pauza de pranz s-au scurs cu viteza melcului.

Dupa dejunul pe care il luam la o taverna aflata peste drum de sediul firmei, exact când intram în birou ca să mă reapuc de treabă, telefonul a bipait scurt, din nou. Am inceput din nou sa tremur. Am deschis mesajul. Imi spunea că "a mai rămas o oră".

Pentru prima dată în viața mea, am simțit nevoia să fumez. Cum nu aveam tigari, i-am cerut colegului de birou sa-mi imprumute una si am iesit pe culoar. Ii luasem si bricheta de pe birou. M-am oprit langa locul amenajat pentru fumat care, in mod ciudat, era pustiu, si am dat sa-mi aprind țigara dar n-am mai apucat. Telefonul mobil a început să sune strident. Am ramas cateva clipe incremenit apoi m-am uitat pe display. Era un apel din partea sefului. Am răspuns intrebandu-ma ce i-o mai fi trecut prin minte “Robotului”. Managerul mi-a vorbit politicos si m-a invitat să urc până la el.

© EUGEN CADARU, Bucuresti, 2010

ATINGEREA
- o povestire de Eugen Cadaru -

Am renuntat sa-mi mai aprind tigara si am luat-o pe scări în sus. Am ajuns în anticamera „Robotului” şi secretara mi-a făcut semn să intru.

Am apăsat clanța uşii şi am intrat. Seful m-a salutat şi m-a întrebat, pe acelasi ton neutru si impersonal, dacă aş fi de acord să fac ceva ce nu intra în obligațiile mele profesionale. L-am întrebat despre ce e vorba. Mi-a spus ca ma roaga să mă duc la poştă şi să iau un colet sosit în acea dimineață pe numele firmei. N-aveam nimic împotrivă, o plimbare imi prindea chiar foarte bine dar, totusi, i-am pus condiția să pot folosi una din maşinile firmei. Seful a fost de acord aşa că am coborât în garajul de la subsol, am luat maşina şi am plecat spre poşta care nu se afla foarte departe dar nici foarte aproape de serviciu. Cu toate că mă aşteptam să ajung acolo cam in douazeci de minute, datorită traficului aglomerat am facut cam dublu.

După ce am parcat maşina pe o strada din apropiere, am intrat în clădirea poştei unde am găsit o aglomerație comparabilă cu cea de pe stradă. Am stat câteva minute la coadă în fața unui ghişeu, am primit un formular de recepție si am început să îl completez când, brusc, am auzit din nou bip-ul scurt al mobilului meu. Nervos, am scos telefonul din buzunar. Aveam un nou sms. În primul moment m-am gândit să nu-l citesc însă, după câteva clipe, curiozitatea şi tensiunea au fost mai puternice. Am deschis precipitat folder-ul cu mesaje. SMS-ul conținea o singură propoziție: "Fii atent acum". Deşi nu ştiam la ce ar fi trebuit să fiu atent, am ridicat privirea, m-am uitat de jur imprejur dar nu am văzut nimic deosebit, in afară de aglomerație si oameni care îşi asteptau rândul la ghişee. Tocmai mă pregăteam sa spun în gand ceva neplăcut la adresa „expeditorului” misterios când am văzut iesind dintr-un birou, cu un teanc de biblioafturi in brațe, cea mai frumoasă fată pe care o privisem vreodată.. Trecerea ei prin holul poştei n-a durat mai mult de

© EUGEN CADARU, Bucuresti, 2010

zece secunde, pentru că a intrat imediat într-un birou alăturat celui din care ieşise.

Ce să vă spun mai departe ? După două luni m-am căsătorit cu Alexandra - asa o cheama pe fata de la posta - şi zilele trecute ni s-a nascut deja un băiețel. Culmea este ca - am aflat ulterior - in ziua aceea, de fapt, ea nici nu trebuia sa fie acolo, pentru ca era in concediu si venise doar pentru cateva ore, ca sa faca o lucrare urgenta.

- SFÂRŞIT -

© EUGEN CADARU, Bucuresti, 2010